

ÍNDEX

Hola, em dic Anna i sóc periodista,.....	7
Crònica I. El dia que la mare va sortir volant..	13
Crònica II. Com adormir un lleó	19
Crònica III. La casa se'n va a passejar.....	31
Crònica IV. L'avi ¿ve? de visita i sopem truita	47
Crònica V. Una temporada gat o el dia que vaig començar a témer per la meva vida.....	65

Hola, em dic Anna i sóc periodista,

La meva àvia m'ha dit que és important fer una presentació dels fets, per situar els lectors. Ja hauré pogut comprovar, amb aquesta meravellosa frase, que bé que m'expresso. Això és perquè sóc periodista, com la meva àvia. Però no qualsevol tipus de periodista: sóc una periodista seriosa, de cròniques. Ella, la meva àvia, me n'està ensenyant.

Em dic Anna i tinc nou anys, quasi deu. Tinc una germana petita, ara en té quatre, però quan van començar a succeir les coses que us explicaré, jo tenia set anys i la Sol, així es diu la meva germana, en tenia dos. Pot semblar poca cosa, però nosaltres, les nenes, sabem que dos anys són molts. Per exemple, la meva germana encara feia servir bolquers i gairebé no sabia parlar, ara xerra pels

© del text: Mar Benegas, 2016

© de les il·lustracions: Lucía Serrano, 2016

© d'aquesta edició: Pagès Editors, S.L, 2016
C/ Sant Salvador, 8 - 25005 Lleida
editorial@pageseditors.cat
www.pageseditors.cat

Primera edició: febrer de 2016

ISBN: 978-84-9975-721-6

DL L 26-2016

Imprès a Arts Gràfiques Bobalà, S.L

www.bobala.cat

◀ imprès a lleida ▶

Qualsevol forma de reproducció, distribució, comunicació pública o transformació d'aquesta obra només es pot fer amb l'autorització dels seus titulars, llevat de l'excepció prevista per la llei. Adreceu-vos a CEDRO (Centro Español de Derechos Reprográficos, <www.cedro.org>) si necessiteu fotocopiar, escanejar o fer còpies digitals de fragments d'aquesta obra.

colzes. Parla tota l'estona, sense parar, és com una màquina de fer preguntes: dues mil preguntes per minut. Si estàs molta estona amb ella acabes amb mal de cap, de debò. En canvi, jo no he canviat tant, només en algunes coses sense importància. Als set anys encara no em deixaven anar sola a comprar el pa, ni era capaç d'anar amb bicicleta de dues rodes. A banda d'això, en tota la resta, continuo sent la mateixa. Menys les dents, que m'han caigut i me n'han sortit unes altres més grans. Ara semblo un esquiol, segons el meu pare. La meva mare em va dir que, si continuava així, el ratolinet quedaria totalment arruïnat. Però jo no ho crec. Deu tenir un bon negoci muntat amb les dents. Cada vegada que me'n cau una, em deixa un bitllet de cinc euros. Segur que al mercat de dents valen molt més.

En fi, allò que deia, que la vida d'una nena és molt inestable i canviant. Per això, allò que us explicaré em va fer pujar els nivells d'ansietat. Tot i que el meu pare diu que els infants no tenim ansietat i que la sé molt llarga. Jo, sincerament, ja estava bastant ansiosa des que va néixer la meva germana. Vaig deixar de poder fer un munt de coses i

va començar a despertar-me a les nits. Em posava furiosa quan plorava sense parar i sense que ningú no sabés per què. M'enfadava moltíssim quan m'emplenava les joguines de pasta de galetes. Sí, aquella pasta que fan els nadons quan es fiquen una galeta a la boca. Anava tot el dia empastifant-ho tot. Ella mateixa estava arrebossada amb pasta de galetes: les mans, la cara, la boca, la roba, i, per descomptat, tot allò que tocava. Era com el Monstre de les Galetes però en petit. A més, la Sol feia tot allò que fan els nadons: trencar les coses, pintar-les, omplir-les de baves, o, el més increïble de tot, era capaç de vomitar sense moure el cap ni un mil·límetre. Tant li feia que tots fóssim al voltant de la taula menjant; ella, a la seva trona, obria la boca i, sense ni tan sols despentinat-se, ho deixava anar. Era un fàstic. Ella feia totes aquelles coses que, si se m'hagués acudit fer-les jo, encara estarien clavant-me el sermó. I, és clar, jo em posava nerviosa i em carregava totes les seves joguines i l'odiava amb tota l'ànima, normal, vaja.

Però això ja és passat, bé, potser no tant, tot i que com a mínim ara sé que podem jugar juntes. Fins i tot la protegeixo si algú li fa la llesca, és clar.

La meva mare va dir que és un instint animal, perquè fa un parell de setmanes li vaig fer la traveta a un nen de la seva classe que li acabava de robar l'entrepà. El problema va ser que em va veure la professora i van trucar als meus pares: “És un instint animal: ha començat a cuidar-la. Està superant la gelosia. Aprendre a controlar-se. Veritat, Anna?” “Quina gelosia? Li havia robat l'entrepà!”, vaig pensar jo. Però vaig dir: “Sí, mama, és clar.”

En el meu aniversari número set, em van regalar una gravadora. Va ser la meva àvia, ja us n'he parlat abans. Em va dir que, com que jo feia tantes preguntes, sabia espremer el regal, que duia a la sang la seva passió per les entrevistes. Jo vaig pensar que per a campiona de les preguntes teníem la Sol, però vaig callar. La meva àvia sap bé el que es fa, tenia tota la raó del món: vaig espremer molt la gravadora. Gràcies a ella us puc explicar tot el que va succeir, perquè, poc després del meu aniversari, van començar a succeir coses estranyes, molt estranyes.

Us contaré el que va passar per ordre cronològic; aquesta paraula, *cronològic*, és molt important per als periodistes. M'ho va explicar la meva àvia.

Amb informació totalment veraç; *veraç* també és important, vol dir que s'ha de dir la veritat, sense saltar-se res. La meva àvia diu que avui dia els periodistes no són veraços i tots escriuen fal·làcies. Les fal·làcies deuen ser mentides, però més grosses i lletges que les mentides normals. Ella, la meva àvia, m'ajuda a classificar les meves gravacions per ordre cronològic i les estem escrivint a l'ordinador. Com fan els periodistes de veritat, per tenir-les guardades per a la posteritat, és a dir, per al futur. És que la meva àvia m'ensenya moltes paraules, diu que he de tenir un bon vocabulari si vull ser periodista, una de les bones, com ella. Que ara els periodistes no saben escriure, ni parlar, ni res de res. La meva àvia ha recorregut el món com a corresponsal de guerra, ara ja no treballa, però continua viatjant. La meva àvia és estupenda.

El dia que la mare va sortir volant

Bé, començarem pel principi: aquell dia era l'aniversari dels pares. Feia mil anys que estaven enamorats i tot això. Es van fer regals i van estar tot el dia especialment apegalosos. Era un diumenge de març i feia moltíssim vent, això ho sé perquè vaig gravar, a la meva gravadora, la data i el soroll del vent al jardí. Es petonejaven moltes vegades i estaven contents, es miraven estrany (nota: la meva àvia diu que se'n diu *embadalits*: “es miraven embadalits”), tot i que el pla no els havia sortit del tot bé. La idea era que la meva germana i jo ens quedéssim amb l'àvia, però quan li van trucar era al Marroc, se n'havia anat de viatge sorpresa, sense avisar. I la cangur que a vegades ens cuidava tenia febre. Van haver de portar-nos a